

[Aksel Larsen.]

længere have ventepenge, fordi han har været tronfølger, og fordi han ikke er det mere.

Endvidere er der det at bemærke, at man med dette lovforslag om årpenge til medlemmer af det kongelige hus går langt videre, bebyrder staten med større udgifter, end man gjorde, da det drejede sig om årpenge til prins Knud som tronfølger. Nu foreslås det, at også efter prins Knuds mulige død skal denne årpenge fortsat udbetales til hans familie, til hans hustru og hans børn. Og det siges i § 3, at for prins Ingolf fastsættes der fra det tidspunkt, da Hans Højhed fylder 21 år, en årpenge med et grundbeløb af 75 000 kr., hvortil kommer et dyrtidstillæg på foreløbig 23 750 kr. Noget sådant har der ikke hidtil været tale om, da det drejede sig om prins Knud som tronfølger, men nu, da prins Knud ikke længere er tronfølger, men har titlen arveprins, skal der pludselig bevilges dette endda yderst store beløb til prins Ingolf. Jeg kan ikke se, at det på nogen måde er forsvarligt at vedtage en lov med sådanne bevillinger, og jeg må, navnlig hvad det sidste punkt angår, sige, at jeg kunne ønske, at regeringen og folketingsflertallet var bare nogenlunde lige så velvilligt indstillet overfor den øvrige del af Danmarks ungdom, som man her er overfor en enkelt ung person. Vi kan ikke være med til at gennemføre dette forslag, og jeg må derfor, som jeg sagde til at begynde med, anbefale det til forkastelse.

Men jeg bliver samtidig nødt til igen at gøre opmærksom på dette lovforslags forhistorie. Man har nu i en række måneder grundlovsstridigt udbetalt store summer, og først på dette tidspunkt søger man at skaffe en slags hjemmel for den udbetaling, der har fundet sted fra 1. juli, idet man her giver en bevillingslov tilbagevirkende kraft.

Det var noget, som var klart for enhver, at blev grundlovsforslaget og forslaget til ny tronfølge vedtaget, bortfaldt prins Knuds stilling som tronfølger og dermed naturligvis den særlige årpenge, der var tillagt prins Knud som tronfølger. Det var noget, man vidste, og det har man vidst lige så længe, som man har beskæftiget sig med dette spørgsmål. Hvis man så havde i sinde at fortsætte udbetalingen af den

samme årpenge eller endogså, som det her er foreslået, at udvide den, havde det været rimeligt, om man var kommet i rette tid, altså før folkeafstemningen om forslaget til Danmarks Riges Grundlov, med et lovforslag her i tinget eller i det daværende landsting. Man gjorde det ikke, man lod falde nogle bemærkninger i ny og næ om, at man måtte tænke på, hvad der skulle ske med prins Knud og hans familie, men noget lovforslag kom ikke. Efter folkeafstemningen og efter den 5. juni 1953 indkaldte man ikke mere rigsdagen, men den daværende statsminister fik finansudvalget til at godkende, at man, som det vistnok hedder i det hemmelige aktstykke, indtil lovhjemmel kan skaffes, fortsætter med udbetalingen til prins Knud.

Der har været diskuteret en hel del i offentligheden om finansudvalgets arbejdsform og beføjelser. Hvad man end mener om finansudvalget, hvad man end mener om offentligheden omkring finansudvalget, så turde det dog være den almindelige opfattelse, at finansudvalget ikke har formel lovgivningsmyndighed, og når det står direkte i grundlovens § 11, at for medlemmer af det kongelige hus kan der bevilges årpenge ved lov, betyder det, at det kun kan ske ved lov og ikke på nogen som helst måde ved en bevilling af finansudvalget.

Dette vidste naturligvis den daværende statsminister, dette ved hvert eneste medlem af finansudvalget, men det har altså ikke generet. Man har alligevel på trods af grundloven godkendt en sådan bevilling og ladet den komme til udbetaling. Det er vel ved et rent tilfælde, ved en yderst heldig indiskretion, at det overhovedet er kommet frem, at man har foretaget dette grundlovsbrud. Jeg har samvittighedsfuldt studeret alle finansudvalgets aktstykker for i sommer, og der findes intet aktstykke om denne fortsatte udbetaling til prins Knud. Jeg har forstået det sådan, at finansudvalget deler sine aktstykker i to kategorier, aktstykker, som er offentlige i den forstand, at i hvert fald finansudvalgsmedlemmerne og pressen får lejlighed til at læse dem, og aktstykker, som er hemmelige, som altså kun finansudvalgets medlemmer må kende. Jeg benytter lejligheden til at spørge, hvormed man begrundet, at